

[Aksel Møller.]

ormastelighed, når jeg begynder med at erklære, at jeg i bund og grund er uenig med dem.

Hvis nu det høje tings medlemmer og alle, der har hørt denne debat eller kommer til at læse om den i de kommende dage, prøver på at danne sig et helhedsindtryk af de to ministres indlæg, må de nærmest få det indtryk, at det konservative folkepartis rolle i dansk politik er af et umådeligt omfang. Det vil måske endda — aktuelt — stå for flere af dem, som om de højtærede ministre har prøvet at tegne os som spillens Mr. Gregory, som de ansvarlige for, at der når måttet handles ilde med forsvarssagen, som ansvarlige for, at valutakrisen ikke har kunnet løses, og som ansvarlige for, at folkestyret er på vej mod sin ødelæggelse. Det var jo, hvad de højtærede ministre havde i deres taler i formiddags.

Jeg tror, at vi straks overfor den danske offentlighed skal dementere denne fremstilling og denne opfattelse. Det kan næppe have været de højtærede ministres mening at tillægge det konservative folkeparti en så stor og enestående betydning. Regeringen tror heller ikke selv på det; men hvorfor prøver den så på at fremstille det sådan? Jeg kan ikke se rettere, end at det, der er meningen dermed, er at få ansvaret skubbet så langt som muligt fra sig, og man er altså gået så langt i dette forsøg, at det i virkeligheden har svækket troværdigheden af det.

Hvis man gennemgår de højtærede ministres taler, bliver der til syvende og sidst egentlig kun een ting tilbage som acceptabel forklaring på den udvikling, der har fundet sted, og det er, at den altid virkende og altid levende selvopholdelsesdrift har spillet en afgørende rolle ved valget af de politiske midler og af den udvej, regeringen har søgt for sine vanskeligheder. Den har så ganske utvivlsomt søgt at klare sine vanskeligheder, som opstod, da valutakrisen blev tydelig og måtte bekæmpes, ved at opgive væsentlige dele af forsvaret til fordel for en taktik, der gik ud på at få radikal støtte til de bestræbelser, regeringen ønskede at føre ud i livet til imødegåelse af valutakrisen. Men nu fremstiller man det altså, som om det er det konservative folkeparti, der har svigtet forsvarets interesser, og den troløshed, vi har lagt for dagen, finder man i, at vi nægtede

at deltage i kriseforhandlingerne om valutaen for derved at opnå valg. Jeg har aldrig i mit liv været ude for så mageløs dristigt et forsøg på at gøre sort til hvidt.

Lad os da nu se lidt på kendsgeringerne. Det er aldeles klart, at for det konservative folkepartis politik er forsvarsspørgsmålets forsvarlige og effektive løsning af den allerstørste betydning — det kan den højtærede statsminister ikke være i tvivl om, og det burde den højtærede forsvarsminister heller ikke kunne være i tvivl om. (*Forsvarsministeren* [Rasmus Hansen]: Jo!). Så sent som i går aftes manifesterede det sig igen, hvem der her i tinget sammen med den høje regering udgør den afgørende støtte for den udenrigspolitik, Danmark fører. Vi har støttet Danmarks Atlantpagtspolitik, lige fra det øjeblik den højtærede statsminister — som dengang bar det samme navn, som han gør nu — gennemførte tilslutningen til Atlantpagtpolitikken. Vi har på intet tidspunkt undladt at støtte de bevillingsforslag, som var nødvendige for, at forsvaret kunne opbygges i fuldstændig overensstemmelse med denne udenrigspolitik. Ingen af de højtærede ministre er nogensinde gået forgæves til os, når det gjaldt om at få gennemført de nødvendige bevillinger til forsvaret.

Den højtærede forsvarsminister må have været genstand for en eller anden idéforskydning. Han sagde i dag i sin tale (sp. 327):

„Men venstre og de konservative har jo hidtil nægtet at bevilge så meget som en øre til den nuværende regering, og de konservative har som nævnt åbenlyst erkendt, at forsvaret ikke var undtaget herfra.“

Hvor i alverden har den højtærede forsvarsminister den opfattelse fra? Hvor står det skrevet? Hvem har sagt det? Vi har sagt, at som middel til bekæmpelse af valutakrisen ønsker vi ikke at give denne regering nogen midler. Det har vi sagt; men vi har aldrig i livet udtalt, at vi ikke ville bevilge, hvad der var nødvendigt for forsvaret. Det ville være meget interessant for os at få at vide, hvorpå forsvarsministeren begrundede denne påstand.

Denne positive indstilling overfor bevillinger til forsvaret har vi anlagt overfor skiftende regeringer i hele vor politiske